

SO NĚČEHO/ NĚKOHO DŽERŽEĆ KAŽ KLĚŠĆ

čo. 36

- a) někoho z hamorom do hlōwy bić
- b) zasakły być, při ideji wostać
- c) so kruće dzeržeć, na někim wisać

Prawa je wotmołwa c.

Klěšć je zwěrjo, kotrež rady w lěsu abo na łukach na nimo duceho skoči a so ze swojimi kusadłami do jeho kože zadobudže. Je ćežko, je zaso wučahnyć. Štóz so potajkim někoho dzerži kaž klěšć, čini to jara kruće.

Takle móžeš to tež prajić

někoho/něšto kruće dzeržeć_{ip}, někoho/něšto přimnyć_p/přimać_{ip}, někoho/něšto hrabnyć_p/hrabać_{ip}, někoho/něšto njepušćić_p

Připódla prajene

Klěšće su grat, z kotrymž móžemy na příklad hódz z deski wučahnyć. Tež kowar dzerži horce železo z klěšćemi.

Na tute klěšće počahuje so tež wuraz 'hromadže dzeržeć kaž klěšće', dokelž wone něšto kruće dzerža.

Přikłady z rěčneho korpusa

Njechaše swoju mać widžeć. Chcyše ju wottřasć. Tola wona dzeržeše so jeje kaž klěšć a ju njepušći.

(Cyblowe suknički. Antologija serbskeje prozy, Budyšin 2008)

Štó je to, kotryž so tebje dzerži kaž klěšć, kotryž će prosy a wabi, će ze swojej milinatej mocu k sebi čehnje? (Jakub Lorenc-Zalěski, Serbscy rjekowje. Zběrka wubraných spisow. Berlin 1957)

A tola so kóždy dzerži swojeho kuska kaž klěšć a měni, zo je – wotročk na městnje swojeho džěla, we fabrice, w skale, w podkopakach, w lěsu – znajmjeńša tu swój knjez, knjez na swojim. (Jurij Brězan, Stara Jančowa, Budyšin 1965)

Z towaršom Handrijom Nyčom, z kotrymž wot džěcacych lět hromadže wisaštaj kaž klěšćej a kiž bě tuchwilu jako Wittenbergski student doma na prózdninach. (Marja Kubašec, Bosćij Serbin.

Historiski roman. Přeni džěl, Budyšin 1963)